

A pártmutatja uton

Hét év, amely feljebb lép a népköztársaság kiállítására óta eltelt időt. Gyorsan elrepült ez a néhány esztendő, olyan gyorsan, mintha széllel szárnyaló szélű volna. Az építő-, alkotómunka tüzében nem számoltuk a napokat, heteket, hónapokat — a szocializmus építése lefoglalta minden erőket, akaratunkat, egész lényünket. De azért lépten-nyomon látjuk és érezzük, hogy minden változik, alakul, megújul, hogy épül, szépül, drága hazánk és életünk is egyre gazdagabb, tartalmasabb válik.

Felemelő érzés a szocializmust építő népes családjához tartozni, ahol ismerjük az élet célját, amelyet a párt körvonalozott számunkra és a párt vezet bennünket a biztos győzelem felé. A pártmutatja uton haladunk s ez a tudat meg szilárdul elhatározásra, még lelkiismeretesebben munkára ösztönöz bennünket.

Elég, ha átlapozzuk a pártunk Központi Vezetősége 1953. augusztusi bővített plenáris ülése határozatát és a II. pártkongresszus iránylevelét. A sorok között láthatjuk egész életünket, a jelent és a jövőt, egészséget, közös akaratunkat, törekvésünket, küzdelmünk célját. A párt és a kormány egyik legfőbb célkitűzése a gazdasági építés terén a mezőgazdasági termelés erőteljes növekedésének megszervezése, hogy a következő 2-3 évben elérjük a városi és falusi dolgozók anyagi és kulturális életszínvonalának további emeléséhez szükséges termékbőséget — szögezi le a II. pártkongresszus iránylevelében az első szakasza. E nagyszerű célkitűzés megvalósítását lendült harcban egész dolgozó népünk, így tartományunk városi és falusi dolgozói is.

Nem csupán a mezőgazdasági dolgozókra hárult a feladat, hogy növeljék a földek hektáronkénti terméshozamát, hanem a városi munkásokra is. Alig egy év leforgása alatt közel száz üzemű dolgozó, a „I. Ranghet”, a „G. Dimitrov”, a „November 7”, gyárakból, a CFR főműhelyből, fűtőházból és más üzemekből, sietett a mezőgazdasági dolgozók segítségére. Ezek a munkások szorgalmukkal biztosítják a gép- és traktorállományokat, valamint az állami gazdaságok mezőgazdasági gépeinek, traktorainak zavartalan működését, hogy a termelők minél nagyobb területen alkalmazzák a bőséges termés egyik legfontosabb feltételét, a gépi munkát. Több üzemben bevezették a mezőgazdasági gépek cserealkatrészeinek gyártását; egyre több mezőgazdasági gép és traktor érkezik: ez évben 108 traktort, 59 cséplőgépet, 88 aratókötözőgépet és sok más mezőgazdasági gépet kapott tartományunk.

S a kedvező feltételek megteremtésével párhuzamosan, növekszik a vetésterület, dúsabb terem a föld. A tartalékföldök hasznosítása, a gabonatermesztés növekedése, az ipari növénytermelés fokozása, a burgonya és főzelékfélék termesztésének növele-

se, a szőlő- és gyümölcstermesztés, valamint az állattenyésztés fejlesztése és az építkezések fokozása terén már most számottevő eredmények vannak.

Ebben az évben, a II. pártkongresszus iránylevelében alapján, tartományunk mezőgazdasági dolgozói többszáz hektárral növelték a vetésterületet. A nagyszemélyes, góttolbi és a többi gépállomások traktorosai fáradhatatlan munkával végeztek a parlagterést, hogy nagyobb területen termesszünk gabonát, takarmányt. Kiterjesztették az öntözési konyhakertészetek hálózatát, a szőlő- és gyümölcstermesztés fokozása érdekében az 1956. év végéig 812.500 gyümölcsfát és többmillió szőlőültetvényt ültetünk el. Az állattenyésztés fokozása és az építkezés terén is nagy lendületet vett a munka. Tartományunk csaknem valamennyi kollektív gazdaságában állatokat, sertésfajzatokat, magtárakat, kolárkákat és más, szükséges épületeket emeltek. A kollektivisták, a társult és egyéni gazdálkodó termelők családi házaikat építették — az állam segítségével száz és száz dolgozó látott hozzá új otthona építéséhez.

Mindennap munkánkban, családi körünkben érezzük a párt gondoskodását, mert könnyebbé, szebbé válik életünk. Eppen ezért támogatjuk a legszebb néptömkeg pártunk gazdasági programjának megvalósítását. A párt iránti hűség, szeretet elevenen él az emberi szívekben. Ebben az évben a párt konkrét formában mutatta meg a tennivalókat, világosan megjelölte, melyek a legidősebb feladatok, sőt még a feladatok megvalósításának útját, feltételeit is lezögezte. A pártvezetés, az állami- és gazdasági szervek tevékenységének irányítása konkrét, gyakorlatiasabbá vált, s bizonyosodott, hogy a pártunknak, a kellő politikai irányítás képei gazdasági sikereink zálogát.

A pártvezetők vezető és irányító szerepe különösképpen megmutatkozott az ősi mezőgazdasági munkálkodás idején, a szántás-vetés, valamint a kvótabegyűjtés alkalmával. A tartományi és a rajoni pártbizottságok irányításával az állami- és gazdasági szervek rátertek a konkrét vezetés munkájához és mozgósították az összes rendelkezésre álló erőket. Ebben az időszakban a néptanácsok képviselői szívesen vették tevékeny munkát a különböző párt- és állami feladatok valóra váltásáért. Fülöp János gyoroki, Crisan Mariuta borosjenői, Rabb János magyarpécsei, Kurila Péter majláti képviselő és még sokan mások a tartomány minden részéből, fáradhatatlan munkával mozgósították a termelőket az ősi mélyszántás, a vetés és a kvóta-begyűjtés maradéktalan teljesítésére. Az agitátorok és a néptanácsok képviselői hatalmas tömegeket mozgósítottak ebben az időszakban fokozottabb munkára. Eredményesen tevékenykedtek a néptanácsok mellett

működő növényzetek, állandó bizottságok, utcafelügyelők, stb. A dolgozók megértették, hogy az ideai öszi munkálkodás sikere biztosítja dolgozó népünk jövővi kényeztetését és ezért mindenfelé támogatást és kollektivisták, a társult és egyéni gazdálkodó dolgozó parasztok kezdeményezését, akik nagyobb területen vettek búzát.

Soha nem volt még olyan nagyterületű buzavetés tartományunknak, mint ebben az évben. Ezenkívül lényegesen nagyobb területet vettünk be őszi gabonával, elsősorban búzával, mint az elmúlt évben. A mélyszántást a múltban a termelői ellátottság, viszont most, amikor a pártbizottságok által irányított agitátorok, néptanácsok képviselői, növényzetek tagok és ifjak, embertől-emberig menő felvilágosító munkával mutatták rá az ősi mélyszántás fontosságára, a termelői megértették feladatukat: tartományi vonatkozásban 95,1 százalékosan teljesítették ezt a munkát.

A politikai támogatás eredményei az ideai kvótabegyűjtés alkalmával csúszosodtak ki. A termelők hazafias kötelezettségének teljesítése becslésbeli feladattá vált. A dolgozó parasztok egymást mozgósították a kvótabegyűjtés sikeres teljesítésére — az élenjárók felkeresték a kullogókat és az agitátorok segítségével megmagyarázták a kvótatartás fontosságát.

A tartományi, valamint a rajoni pártbizottságok és az állami szervek aktivistái ebben az időszakban a terpen irányították, ellenőrizték a munkát. Gyakorlati segítségben részesítették a pártbizottságokat, a néptanácsokat, a szövetkezeteket, a kvótabegyűjtés vezetőit — bevitték a párt szavát a legelgottabb községekbe, falvakba. Megszilárdult falvainkban a pártbizottságok tekintélye, vezetéserepe. A pártélet élénkebbé vált, a párttagok felelősségérzete megerősödött. Bebizonyosodott, hogy a községi és falusi pártbizottságok — megfelelő irányítás mellett — képesek betölteni a motor szerepét.

Ez év őszén elmondhatjuk, hogy méginkább megszilárdult a munkáosztály és a dolgozó parasztság szövetsége, amely népi demokratikus rendszerünk alapját képezi. Örömmel mondhatjuk, hogy a pártvezetők munkásszája és dolgozó parasztság erőfeszítése nem volt hiábaváló. Elért eredményeink tették lehetővé, hogy pártunk Központi Vezetősége és az RNK minisztertanácsa határozatot hozott a jegyzetrendszer és fejadagon alapuló ellátási rendszer megszüntetéséről, amely a párt újabb gondoskodását tükrözi. Ma már a dolgozó tömegek meggyőződésévé vált, hogy pártunk vezetésével biztos léptekkel haladunk a szocializmus útján.

Hét év távlatából tekintünk vissza a megtett útra. Látjuk eredményeinket, de fel tudjuk mérni az előttünk álló feladatokat is. Akaratunk szilárd, vállalkozó, a harcot a szocializmus diadalmas győzelméért.

Török István

Az állami kereskedelem megnövekedett feladatai

Nagyjelentőségű határozatot hozott az RMP Központi Vezetősége és az RNK minisztertanácsa. A jegyzetrendszer és fejadagon alapuló ellátási rendszer megszüntetéséről szóló határozat, amely — mint egyébként pártunk és kormányunk minden intézkedése — a dolgozó tömegek jobb, bőségesebb ellátását szolgálja.

Az RMP KV 1953. augusztusi bővített plenáris ülésének határozata által kijelölt uton szép sikereket értünk el a népgazdaság fejlesztésében, az élelmiszeripari és közszükségleti cikkek termelésében. Ezzel párhuzamosan fejlődött az állami és szövetkezeti kereskedelem hálózata is. Mindez pedig a dolgozók jobb ellátását eredményezte és ugyanakkor megteremtette az előfeltételeket a jegyzetrendszer megszüntetésére való áttéréshez.

Városunk és tartományunk dolgozói ebben az esztendőben sokkal több árucikket vásárolhattak, mint az elmúlt évben. Üzleteinkben például, — az ipari termékekkel foglalkozó Helyi Kereskedelmi Szervezet üzleteiben (O.C.L.), — 1954-ben 20 millió lejtel több árut vásároltak a dolgozók, mint 1953-ban. Ez azt jelenti, hogy könnyűipari vállalataink nagyobb mennyiségű ruhát, cipőt, szövetet és kötszövetet áruztak.

A párt és a kormány jelenlegi határozata megnövekedett feladatokat állítja az állami kereskedelem felé: „Az állami kereskedelem és a szövetkezetek tevékenységének jobb munkájukat, tanulmányozva a fogyasztók igényeit, a helyi és az idénysükségleteket; segítsék elő a fogyasztóknak juttatott termékek minőségének javulását.” A mi elsőrendű feladatunk most tehát az, hogy tüzetesen és rendszeresen tanulmányozzuk a vásárlók igényeit. Eppen ezért üzleteinkben bevezetjük és állandóan figyelemmel kövéljük a „javaslat füzetet”, amelybe az üzletek, illetve elárultó rajonok felelősei naponta bejegyzik majd a legkeresettebb idénytermékeket, vagy olyan árucikkek, amelyek tartományunkban és városunkban szükségesek.

A határozatból világosan kiténik az is, hogy az állami kereskedelemnek olyan sorompóvá kell változnia, amely nem enged át a gyárakból csakis jöminőségű, lelkismeretesen készített árut. Ezért beszerzőinknek és áruátvevőinknek, valamint technikainknak figyelmesebb munkát kell végezniük ezután.

Külön kiemeli a párt és a kormány határozata a kiszolgálás megjavításának fontosságát, a fegyverem megerősítésével és a tisztességtelen eljárások, csalások, a fogyasztók megkárosítása elleni harc fokozásával. Tölként függ, hogy a párt és a kormány intézkedéseit milyen körülmények között teljesítjük. Kormányunk biztosítja ennek anyagi alapját. Az új esztendőben bőségesen látjuk el üzleteinket különböző árucikkal. Az eddigi — még nem teljes — kiutalások alapján rendszeresen elláthatjuk majd egysejűnk pamut száltesek és kötszövet árukkal, szövetekkel, selymekkel, konfekcióáruval a felnőttek és különösen a gyermekek számára. Ez utóbbiak számára készült cikkünk igen komoly az árcsökkentés is.

A központotított ellátás mellett azonban mindent meg kell tenni azért, hogy eredményesebben kihasználjuk a helyi lehetőségeket, a helyi ipari vállalatok és a kisipari termelőszövetkezetek dolgozóinak segítségét. Végül még azt szeretnénk hangsúlyozni, hogy a párt és a kormány nyújtotta lehetőségek minél jobb kihasználása céljából állandóan javítanunk kell munkánkat különböző egysejűnk folyamatot és észszerű áruellátása terén, hogy az elárultás zökkenésmentesen történjen.

Varga Károly,
az Ipari termékekkel foglalkozó
Helyi Kereskedelmi Szervezet
igazgatója

A béke ügyének szolgálatában

Hazafias büszkeséggel tölt el a tudat, hogy népköztársaságunk első szerszámgyárában — a „I. Ranghet”-gyárban dolgozom. Ez a korszerű gyár is, mint sok más üzem az országban, a népi demokratikus rendszer vívmánya. Létesítése óta egyre jobban fejlődött. Mind korszerűbb gépeket kapunk a Szovjetunióból és a népi demokratikus országokból.

Örömmel és büszkeséggel mondhatom el, hogy én is azok közé tartozom, akik 1950-ben megismerkedtek az első román „I.P.I. Victoria” márkájú esztergapatot, amelynek a sorozatgyártását 1951-ben kezdtük meg. Az új gépek segítségével, a szovjet tapasztalatok felhasználása-

val és a munka alaposabb megszervezésével, ma már szovjet műszaki dokumentáció alapján új típusú, per centként 1200 fordulatszámu esztergapatokat gyártunk sorozatban. Ezekről nyugodtan elmondhatjuk, hogy bátran felvesszük a versenyt minden tekintetben az eddigi külföldi, drága pénzen vásárolt esztergapatokkal.

Pártvezetői ösztönzés, békeszerető dolgozóink munkájának nagyszerű vívmánya mind a gyár, mind pedig az itt előállított jöminőségű gép. S hazánkban az alkotó munkát méltóképpen becsülik, értékelik. 1952-ben az a nagy megtiszteltetés ért, hogy az „I.P.I. Victoria” típusú esztergagépek sorozatgyártásának tervezé-

seért és előkészítéséért két munkatársammal együtt állami díjat kaptunk. A megbecsülést a munkalendület állandó fokozásával, jöminőségű és termékenyebb munkával haláljuk meg pártunknak és kormányunknak. Mi, a „I. Ranghet”-gyár dolgozói nem elégszünk meg eddigi sikereinkkel, hanem arra törekszünk, hogy még jobban, még termékenyebben, erősebben dolgozzunk, mert tudjuk: ezzel népgazdaságunkat erősítjük s hazánk védelmi képességét szilárdítjuk. Ez pedig a bekeletort erősíti. Munkánkkal tehát jöminőségű terem-jük meg

Kafflikievicz Sándor,
a „I. Ranghet”-gyár állami díjas
mérnöke

Szabad hazánk csillagos cimere alatt

— A megijodott kastély jogszerinti urai —

Sofronya határában, az elkanyarodó út mentén, új-gót stílusban épült kastély emelkedik ki a szürkés-kék háttérből. Körülötte a régi parkból megmaradt néhány öreg tölgyfa áll órséget a téli álomba borult kert felett.

A kastély, az egykori Purgly rezidencia, most a „Proletariátus” kollektív gazdaság székháza s egy megijodott műemlék benyomását kelti. Igaz, hogy a kertészek most kevesebb időt szentelnek a virágoskert ápolására s az élő sóvény nyírására, mint Purgly László idejében, de a kastély falai között, a nagylevelű szövevényektől nemesi kizsákmányoló helyett az egykori cselédek, napszámosok, részeskapások és azok utódai intézik közös gazdaságuk ügyeit, s egybeszántolt földjeiken megvetették emelkedő jöletük alapjait.

A kastély homlokzatán a kecses tornyok és kiszögevények alatt gyönyörű szimbólumok szinesednek a Rómán Népköztársaság címere. A korán buszozó alkonyi fény utolsó sugarai megvilágítják a vörös csillagot, a petróleumkutak, fenyvesek és éretl kalászkoszoru képét. Ez a színelvű kölesönzi talán az épületnek derűs és bizakodó hangulatát, vagy azok a nagykucsmás kislányok, akik vidám kacajjal cizálnak a sárga kastély előtt?

Alig egy évtizeddel ezelőtt, ha bérrengverek a kastélyparkba, vagy a körülötte álló területre tévedt, a kastély ura az egész családtól megvonlta a tejkommenciát, vagy más anyagi természetű büntetéssel sújtotta a szülőket. Most azonban, a délutáni órában, a gondosan átalakított nagy fehér istállóban négy kollektivistája feji sorna a gazdaság 12 fejestenét, hogy este frissen fejt tej jusson a kerében szaladgáló gyermekeknek.

Gyakran nyílik az előcsarnokba vezető főbejárat ajtaja. Fiatal kolle-

tivisták jönnek-mennek. Falujásgót, zöld gallyakat hoznak. Unnepe, a népköztársaság kiállításának elővándorlása készülődnek.

A földszinti pipázóház és ebédlőből alakították át a vörös termet, ahonnan az új idők frisse lehellete kiszellőztette a mult rohadásának illatát. Az egykor itt élt emberek, s azok is, akik vendégeik voltak, a történelem sötét korszakának árnyalataival fakultak immár. Horthy Miklós, Magyarország későbbi kormányzója, s annyi szerencsétlenségnek okozója, akit a nép a „katarói hóhér” melléknevével bélyegezett meg, sorhajóhad nagy korában innen vitte esküvőre menyasszonyát, Purgly Magdát, Purgly László leánytestvérét.

A falubeliek elbeszélései szerint, vadászatai alkalmával, Hohenlohn-Károly is ellátogatott a Purgly kastélyba, ahol otthonosan érezték magukat a magyar földbirtokosok s a reakciós magyarfaló politikusok is, mert az állampolgárok nemzetisége csak földbirtokostól lefelé számított. Azonfelül szoros érdekközösség fűzte össze a román, magyar, zsidó és német birtokosokat és nagytökeket.

A kastély egyik oldalszobájában, Purgly László egykori kisrodájában, borbély-műhelyt rendeztek be. Duruzsol a vaskályha, barátságos meleget áraszt. Fiatal borbély forgatja beretjáját a soronlevő kollektivisták arcán. Nyílik az ajtó és újabb vendégek érkeznek. Helyet foglalnak a falmentén húzódó padon. A régebben érkezettek mondják, hogy ők már néhány „borbélyperc” óta várakoznak, de jól telik az idő, mert Horváth Pali bácsi beszélgetkedve van, s régi történeteket mesél. Az utjonnan érkezettek közelebb húzódnak, mert tudják, hogy Horváth Pali elköllektivistája olyan jóízűen tud mesélni, hogy őt hallgatva az ember valóban eléledjezik az időről.

— Emlékszem, — kezdi Horváth Pál, — mikor Erzsike hugom menyasszony lett, pénzt akartam felvenni kámatra. Azt mondták, hogy előbb a méltóságos ur jóváhagyását kell megszerezniem. Egy napon, amikor az autójáról leszállt, elébe álltam s előadtam a kéresemet. Tetőtől talpig végigmért s azt mondta:

— Látod, ezért vagyok ti koldus-szegények, mert mindig kamatos kölcsönökbe másztok bele. Az adósság csinálja a szegénységet.

Nem állhattam meg szó nélkül, s nagy ártatlan képpel válaszoltam: — En meg ostoba eszemmel azt hittem eddig, hogy fordítva áll a dolog s a szegénység csinálja az adósságot, ugy gondoliam, hogy a tűz csinálja a füstöt és nem a füst a tűt.

Rámnézett, s azt mondta: Jó, megkapod a pénzt. De egyet mondd nekem, ha nem fizetsz a kiszabott időre, nálam nem lesz semmi irgalom, sem kegyelem.

Jól tudtam én azt hogy így van. Öreg cselédje, Gergely, aki negyvenévi szolgálat után kidőlt a munkából, akkoriban jött el Purglyhoz, hogy valami támogatást esedkeljen tőle, mert az éhhalál kerülgette már. Az ur azt mondta Gergelynek: „Amíg tudtál dolgozni, fizetlek, most már nem bírod a munkát, erről nek én tehetek, hanem az Uristen. Néki könyörgjél. Pénzzel nem segíthetek, de egy jó tanácsot adok neked. Csinálass magadnak a feleségeddel egy tarisznyát és aztán osszad fel két részre a falut. A hónap első két hetében végigjárj az egyik felét, a másik két hét alatt a másikat, az emberek adni fognak neked, ki mit tud, mert a maguk jövedelmét látják majd a te tarsisodban.”

A lócán ülő szemében az emlékezés kemény szikrái gyulladnak ki. A fiatal borbély halkban csallogatja a hajnyíró ollót, hogy a beszélő egyetlen szavát se mulassza el.

— Az sem volt kis gazemberség — folytatja az öreg, — amikor egymás ellen játszották ki a magyar meg a

kel hoztuk vissza benneteket. S mert így sem hajlottunk a szóra, azzal jött, hogy a kürtösi románok bezzeg okosabbak, mint mi magyarok, azok már aláírták a szerződést. Nagyon megelégedtünk, hogy így történt s haragudtunk is rájuk. Csak később tudtuk meg, hogy a román munkásoknál, meg reánk, sofronyai magyarokra hivatkoztak. Így játszóták ki egymás ellen a különböző nemzetiségű dolgozókat. Még egy héttig kitarítottunk, hogy nem megyünk cukorrépát kapálni, de aztán egyenként elővették az embereket s azt mondták mindegyiknek, hogy mint kommunisták úgy élészik őket, hogy soha többé nem látják meg a napvilágot. Így csinálta ezt Hitler is és így lesz ez nálunk is. Erre az emberek egyenként aláírták a szerződést s aláírtam én is. No, de elég volt a szóból, indultunk ki.

Horváth bácsi szedelőzködik s Oláh József, a kollektív gazdaság elnöke is készülődik. Együtt ballagunk a hosszú sáros uton a falu felé. Hideg

Bent, a szép, tiszta szobában éppen meggyújtják a petróleumlámpát. A háziak s a vidáman terelelő kollektivisták ülnek körül az asztal körül, amelyen ital és frissen sült sütemény illatozik.

Farkas István és fiatal felesége, Juliska, örömmel üdvözlik az érkező vendégeket, szaporán töltögetnek a poharakba.

Igyanak már. Tessék megköszönni a süteményt — biztatja a háziasszony a jelenlevőket.

Alig helyezkedünk el, új vendégek érkeznek. Horváth Pál gyermekét, Lászlót, az IMSZ-szervezet titkárát és egy fiatal szőke kislányt, Terikét, akiről kiderül, hogy csakugy, mint az edesapja, a kollektív gazdaság legelkessebb tagjai közé tartozik. S már

három év óta mindig ott szorgoskodik, ahol legelőbb a munka. Három évvel ezelőtt a kollektivisták meg elkergették, elzavarták a munkától.

— Kicsi vagy még. Menj haza. Nőjél egy keveset, — mondták, de miután se szép szóval, se veszekedés-sel nem lehetett rábírní, hogy ott hagyja a kapálást, hagyják, hogy dolgozzon. Ma már a kelengyét is megvásárolta magának.

Sok mindentől szó esik. Megtárgyalják a külpolitika legidősebb kérdéseit. Azután a maguk dolgára, a kollektív gazdaságra terelődik a szó. Olyan elköllektivistákról beszélgetnek, akik becsületet szerettek a gazdaságnak, mint Kigyózi József, Farkas Sándor, vagy Horváth Ferenc, aki a darálomalmot építette és szerelle fel. Addig buja a többi malmok, amíg kikapaszalták, hogyan csinálja meg az otthonit, hogy jobb legyen, mint a többiek és elkerülje azoknak hibáit. Ez sikerült is neki, de meg kell adni, éjjel-nappal a gépeit igazítja és ápolgatja.

Hát igen, ilyen derék fiaink vannak a kollektívban — mondja özvegy Farkas Istvánné. — De így is kell ennek lenni. Ha dolgoznak, meg van a létszájuk. Purglyéknál dolgoztunk, míg belebegettünk, csak a nyomorúságig maradtunk.

— No hát elvtársak — emelkedett fel a házigazda széles alakja, hogy feje szinte súrolta a ház mestergerejéjét — ígyunk arra, hogy viruljon és erősödjék a népköztársaságunk, edes hazánk, és mi benne hékén dolgozhassunk a magunk meg az ország népei javára. Ígyunk arra is, hogy a világ becsületes munkásmilóiának sikerüljön csapást mérni azokra a gazemberekre, akik megint fel akarják gyújtani a világot.

A fiatal férfi arcán mélyeség komolyság tükröződik. A jelenlevők is felállnak. A lámpa sárgás fénye elömlök az időségek barázdás arcán, s a fiatalok tiszta homlokán. A kérges kezekben szorongatott apró poharak összekoccannak, a szemekben a fénylő mosolyokban megindultság látszik, mely eláruja, milyen nagyon átérik az ünnep jelentőségét s hogy jól tudják, honnan ered ez a fény, mely a nyomor és tudatlanság mélységeiből a szabad élet gazdag termőföldjeire vezette őket.

Rózsa Aliz

Megvédjük és továbbfejlesztjük vívmányainkat

Akit megbecsülnek

A „December 30”-gyár kolóniájának egyik épületéből 1953-ban adták át azoknak a dolgozóknak, akik kitartással, szorgalommal kitűntek a munkában. Ezek közé tartozik Andrejcsik György is. Eppen ezért most, népköztársaságunk kikiáltásának 7. évfordulóján felkerestük, hogy megkedvezük, mit is hozott számára ez a hét év.

Még korán van, a blokkházban csend honol. Az első emelet egyik ajtaján meglátjuk Andrejcsik György névjegyet. Kopogunk. Kis várakozás után kinyílik az ajtó és megjelenik a házasszony. Behív, amikor azonban megtudja látogatásunk célját, szabadkozik:

— A férjem még ágyban van, pihen.

Közben Andrejcsik elvtárs is észreveszi érkezésünket és kiszól, hogy kerüljünk beljebb. Igen, beljebb, mert Andrejcsik Györgyék kétszobás lakásban laknak. Közben helyet is foglalunk és megkezdődik a beszélgetés azzal az emberrel, aki a népköztársaság kikiáltásáig, 24 év alatt 14 gyárban dolgozott. Már fiatal korában is jó szakember volt a lakatos szakmában. Egyik helyről a másikra csalogatták, szerződést is kötöttek vele a tőkések, csak éppen megfizetni nem akarták. Nekik csak a munkájára volt szükségük. A második világháború előtt az is baj volt, hogy nem román, hanem szlovák és jobban ismeri a magyar nyelvet. Ezért még el is bocsátották a gyárból. Mint jó szakember, azonban mégis csak keresett annyit, hogy feleségével és gyermekével tengethesse életét. A szobaberendejést is maga készítette abban az időben. Az ágyat egyszerű deszkából, a szekrényt csomagoló ládakból állította össze.

— A felszabadulás után valamilyen érzékelt, hogy új államforma bevezetése szükséges, hogy fel kell számolni a királyságot, — mondja Andrejcsik György. — Azon a napon, amikor a rádióból értesültem, hogy kikiáltották a Román Népköztársaságot, nagyon boldog voltam. Tudtam, hogy a párt vezetésével a munkásosztály megint hatalmat lát, a cél: a szűz és boldogabb élet, a szocializmus felé.

A népköztársaság kikiáltása után komoly fordulat állt be az én életemben is. Még szorgalmasan dolgoztam és igyekeztem megkönnyíteni saját és dolgozóitársaim munkáját. Ezért újításokat, észszerűsítéseket vezettem be.

— Amikor 1948 június 11-én saját kezükbe vettük az üzemet, a gyárak vezetését, az újító osztály felelősségé neveztek ki. Négy évig dolgoztam ebben a beosztásban. Újításaimról számos elismerésben részesültem, kétféle pedig pénzjutalmat kaptam: egyszer 35.000 lej, másodszor pedig 31.500 lej. Ma a rezsi-osztály felelőseként dolgozom a „December 30”-gyárban.

A népköztársasággal együtt fejlődöm én is. Elesténvonalunk állandóan emelkedik, munkatársaim szerelmek, megbecsülnek.

— A múltban még álmodni sem mertem volna, — folytatja Andrejcsik elvtárs — hogy egy szegény lakatos gyermeke egyetemre járjon. Pedig Kálmán flam a Szovjetunióban, Leningrádban jár egyetemre: filmkémiát tanul. Szavakban nem tudom kifejezni mindazt, ami életemben megváltozott a népköztársaság kikiáltása óta. Csak egyet tudok: továbbra is harcolok, hogy szeretett hazánkat felvirágoztassuk, jólétet biztosítsunk minden dolgozója számára. Küzdeni fogok azért, hogy gyermekeim békében tanulhasson és dolgozhasson.

Andrejcsik elvtárs nem mondott el mindent, amit 7 év alatt a Román Népköztársaságtól kapott. Mindazt hosszú volna elmondani. O tovább akar küzdeni népköztársaságunk felvirágoztatásáért, ahol megbecsülnek az embert, bármilyen nemzetiségű is, megbecsülnek munkáját és annak értéke szerint járadalmaznak. Ezt bizonyítja a az Andrejcsik-család élete is. Ma már összkomfortos lakást kaptak és a csomagoló ládakból összeállított szekrény helyett a lakást értékes bútordarabok, szőnyegek díszítik.

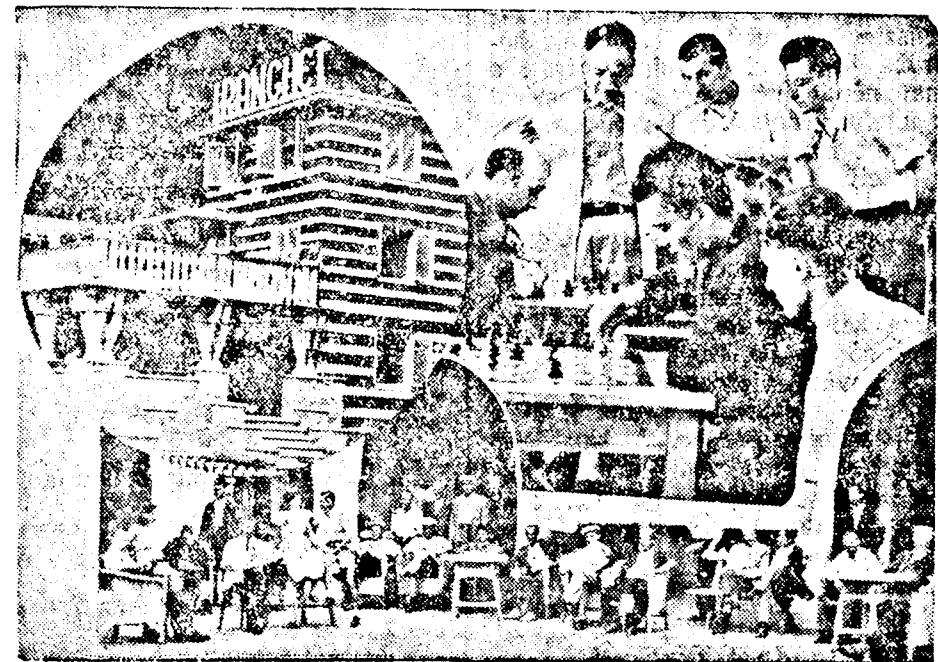
Hét év telt el azóta, hogy 1947 december 30-án kikiáltották a Román Népköztársaságot. Hét év alatt a mezőgazdasággal elmaradt Romániából fejlett iparral rendelkező országgá lett. Nincs olyan tartomány, olyan rajon az országban, ahol ne folyna építkezés. És népköztársaságunk fejlődésével emelkedik a dolgozók életszínvonala is. Szabad hazánkban nemcsak Andrejcsik György munkáját becsülik meg, hanem minden dolgozót, aki jogot, szabadságot élvez.

Goda István

Új, boldog életünk útján

A tőkés világban a munkásember számára ismeretlen fogalom volt a mai értelemben vett pihenőszabadság. A dolgozók még álmukban sem gondolhattak arra, hogy a fenyvesek ölében, vagy a tengerparton pihenjék ki az évi munka fáradságot, vagy gyógyíthatassák betegségeiket. A fűdő- és üdülőhelyek tiltott helyek voltak a dolgozó ember számára, bár ezt a tilalmat nem foglalták a törvények paragrafusába.

Népi demokratikus rendszerünkben évről-évre növekszik azoknak a dolgozóknak a száma, akik fűdő- és üdülőhelyeken töltik pihenőszabadságukat és gyógyíttatják betegségeiket. Országos viszonylatban, az 1952. év folyamán mintegy 300.000 dolgozó töltötte szabadságát népköztársaságunk különböző fűdő- és üdülőhelyén. Ez a szám az 1953. év folyamán 440.000-ra, majd ezévből 500.000-ra növekedett. Tartományunk területén is számos fűdő- és üdülőhely áll a dolgozók rendelkezésére. Ezek közé tartoznak a menházai és lippai üdülőtelepek is. Alábbi képünk a két üdülőtelepen pihenő dolgozók csoportjait ábrázolja.

1.

A Trenului-utcai kis földszintes ház ablakán beszűrődött a korányári napfény. Szájer Teréz ott ült az asztal mellett. Kézimunkájára gőnyedt. Szaporodtak a szemek, gyorsan kellett befejeznie munkáját, mert a rendelő sürgette. Pénze pedig nagy szükség volt. A családfelelőssége messze idegenben, valahol a front mögött, munkaszolgálatot teljesített. Keze gépiesen forgatta a kötőtűt. Gondolatai azonban férjéről jártak, akitől már hónapok óta elszakítottak.

Kopogtattak. Hirtelen összereszt, mint minden asszony, akinek szerettei sok-száz kilométer távolságban, ezernyi veszéllyel néztek szembe.

Felve, rossz-elférvől győrtörten mondták ki a szót: — Tessék!

Az ajtó kinyílt. A küszöbön megjelent Almási György, férje bajtársa. Az üdvözlés után olyan ember mozdulatával kívánt szólni, aki mindenáron kíméletlenül szeretné előadni mondanivalóját. De arcán nyomban meglátszik, hogy a hírözörlő semmi jó sem várható. Az asszony meggyőződésével nézett a vendégre. Ö kértéssel előbb.

— A férjem...!

Almási György agyában egy pillanat alatt összeomlottak az előre, szépen kitervezett mondatok és csak ennyit mondott:

— Meghalt, eltévedt golyó ölte meg.

2.

A csapás, a gond megtört, de nem semmisíti meg az igaz embert. Az

Törhetetlen akarattal

özvegy is ilyen, a csapásokkal, az élet nehézségeivel szembe forduló ember, akinek egyetlen életcélja volt: felnevelni a szerető apa nélkül árván maradt 13 éves kisleányát, Magdát.

Még szorgalmasabban dolgozott. Sokszor találták a kora hajnali órák kezimunkája mellett...

A baj sohasem jár egyedül, tartja a közmondás. Ez még fokozottabban beigazolódott azokban a vízvártos időkben. Teltek a napok. Már július volt és Aradon is mind sürűben bugott fel a légvédelmi sziréna vészjósló hangja. Harmadikán délelőtt 12 óra körül is, figyelmeztetően sikongtak a szirénák. Szájer Teréz is kifutott a kertbe a nyitott óvóhelyre, gyermekeivel együtt. E vész pillanatokban Ferencinél, a szomszédasszony, futásban odakiáltott:

— A kis Magdát engedje a mi óvóhelyünkbe. A miénk jobb.

A gyermekemet nem engedem. Ha kell, testemmel védem meg! — Robbantak a bombák. És valóban Szájer Teréz testével védte meg gyermekét. Néhány végtelenül tűnő perc telt el. A gépek eltávoztak. A szomszédos óvóhelyről egy másik szomszédasszony, Nagy Józsa kiáltott feléje, amint a ráomló földdaraboktól megszabadulva kábult fejével állt meg az óvóhely szélén.

— Forduljon meg!

Megfordult. A lávány borzalmas volt. A bombák szinte elseperték a házakat, Rombadől kis családi há-

A tőkés-földesuri rendszer idején igen súlyos volt országunkban az egészségügy helyzete. Falvakon mintegy 12—13.000 lakosra jutott egy orvos. Merőben más a helyzet ma. Az utóbbi évek folyamán, pártunk és kormányunk szerepeltetés gondoskodása folytán jelentősen megnövekedett az egészségügyi intézmények száma. Országos viszonylatban a születési és növegyászati kórházakban az ágyak száma a felszabadulás előtti évekhez viszonyítva csaknem nyolcszorosára szaporodott, falvakon pedig 1350 szülőotthon létesült, több mint 6000 ágygal. Fenti képünk az aradi születési klinikát ábrázolja. Ebben az évben a klinika keretében új osztály létesült, ahol elkerített fülkék sorakoznak az újszülöttek számára.

Törhetetlen akarattal

zuk le. Ferencinél óvóhelye telitalálattal kapott...

Mindenük elpusztult.

3.

Rokonoknál húzódtak meg. Egyik napról a másikra tengődtek. Az élet azonban folyt tovább a maga útján. Szájer Teréz ösztönösen megérte, hogy csak a munkásosztály segítségével állhat ismét talpra. Egy ismerőse ajánlotta, hogy menjen a TEBA gyárba dolgozni. Elfogadta a tanácsot és 1944 decemberében először lépte át a nagy, ismeretlen üzem kapuját. A cernázóban dolgozott egy gépoldalon 150 órával.

„Zimankós téli napon történt. A központi fűtés kellemes meleget árasztott, az ablakokra azonban a fagy játékos kedvében furcsa alakú jegvirágokat rajzolt. Két géppoldalon kellene dolgoznom, többet kereshetnék, több jutna fára, élelemre — gondolta. A túlsó géppoldalon Teubert Erzsébet levelezte.

— Erzsé — szölt szomszédjához, — mi lenne, ha mi ketten váltásban dolgoznánk és ellátnánk az egész gépet.

Teubert Erzsébetnek tetszett az ötlet. Megbeszéltek a részleteket és a gyár vezetésére engedélyével rövid idő múlva már váltásban dolgoztak az egész géppel. Többet kerestek, de lelemestek és a tudat, hogy növeli a termelést is. Már megtalálta az utat a párthoz, nagy és megfizető feladatot osztályrésztől, tagjává vált a munkásosztály élcsapatának. És Szájer Teréz méltó a megfizetésére. A

multban sokat szenvedett asszony, akinek felemelkedését, újjáéledését a munkásosztályhoz való csatlakozása teremtette meg, ma váltásvezető az előkészítő osztályon, ahol tíz év előtti bizonytalanság helyett a termelőmunka útjára. A gyár is szeme előtt fejlődött naggyá. Követte az új fondó építésének munkálatait, szeretettel ölelte körül a gépeket, amelyek ma már fonalat termelnek. Az új szövőde emeletének betonépülete ma még üresen állt. A kőművesek és ácsok szorgalmasan dolgoznak itt és ő tudja, hogy rövidesen eljön az idő, amikor ezen a munkahelyen is a kopácsolás zaját a szövőgépek kattogása váltja fel.

Szájer Teréz rébve érkezett. Újradon másik otthont teremtett. Szép, világos, tágas lakást. Gyermekeit felnevelte, Magda ma már a TEBA gyár IMSZ-szervezetének titkára. A bátortalan, csapásoktól sújtott asszony határtalan erővel és a munkásosztály segítségével megteremtette új életét a romokból csakugy, mint ahogyan hazánk is a romokból épült újjá.

Messer Sándor

Szépen berendezett szobában vagyunk. Szájer Teréz új otthonában. Két szoba butor. Egyik, a nehéz díólaháló, már a leányáé, Magdát.

Itt mesélte el emlékfoszlányait: azokról a súlyos időről. Majd acélos keménységűvé válik hangja és szállnak a szavak, amelyek átörök a falakat. Mert nem egy ember hangja ez, százmillióké, amikor ezeket mondotta: „Megvédjük a békét, megvédjük vívmányainkat”. A szájer terék tudják, hogy mit kell megvédeniük...

Messer Sándor

Többé ne ismélldjék meg!

zaértek egygyötörten az átérz ormalmaktól.

Hosszu, gondokkal teli hónapok következtek. Romok, ászkókat takarítottak. A fizetés semmi. A Marek család éppen csak tengette életét.

Másfél hónappal később virradt fel az a nap, amely pontot tett az embri méltóság ezerféle meggyalázása után. Marek János sohasem felejté el azt a pillanatot, amikor meghallotta a hirt, hogy a nép ereje megadódott a kényserítette az akkori kormányt. Eddig a „subina” pálya volt az, amely az Astra-gyári munkások számára a jogokért vívott küzdelmet jelentette. Amikor ennek jelzőharangja megszólalt, a gyár minden részéből ide gyűltek össze jogos követelésekkel a munkások. Ez az idő már a múlté. Ezzel az augusztusi nappal Marek János élete is más irányt vett.

Munkátszai egyhangulag öt jelölték a csapvezetői állás betöltésére. A kovácsműhelyben már 24 esztendője azok közé tartozott, akik kitartóan küzdöltek a munkások jogaiért. Amint úgy ahogy rendbehozták a lebombázott gyárnak ezt a műhelyét is, megkezdtek

a munkát. Milyen örömmel volt az, amikor már a nép házában szabadon dolgozhattak! Eddig csak sejtette az igaz utat. A sejtést meggyőződésé váltotta fel, amelyet tett bizonyított. Kommunista lett.

Am a Marek családban szörnyű nyomott hagyott a háború. A nagyobbik leányka a borzalmak bombázása után, amelynek közvetlen szemtanúja volt, idegösszeomlást kapott. A leányka akkor 16 éves volt. Az edesapának kin volt látni, hogy nagyobbik gyermeke hogyan szenved. Két év múlva eltemették a kisleányt. A fájdalom csak megacélozta Marek Jánost: munkahelyén fáradságtalanul dolgozott tovább.

Munkáján nem látszott, hogy milyen csapás érte. Eppolyan nyugodt és türelmes volt munkátszaiával, mint azelőtt. Csak hajában csillant meg mind több ezüst szál. Ugyan-

ebben az évben lett a munkások kívánságára a kovácsműhelyben mester. Ekkor már az újjáépítésre, a rombadől, a békés élet felépítésére került sor.

Legelőször a munkakörülményeket igyekeztünk a lehetőségek szerint megjavítani. A megsérült gé-

peket rendbehoztuk. Nehezen ment a munka. Zsutfolt volt a munkahely, mert a műhely egyik fele még mindig teljesen romokban hevert, — mondja Marek elvtárs a nyolc év előtti időkre visszatekintve.

Mire a falak felépültek, terve is készen volt. Akarta szervezni a gépcsoportokat. Nagyon nehéz a műhely egyik végéről a másikba szállítani munkaközben a súlyos fémadarabokat. Ez rendkívül hátráltatta a termelést. Így mondotta el munkátszaiainak, akik már az első perctől kezdve helyeselték tervét és segítették kivitelezését.

Gyorsan peregték a napok. Ugy, mint általában a nagyon elfoglalt embernek. Közben sokat kellett tanulnia, sok újjal megismerkednie. Ilyen körülmények között köszöntött rá a népköztársaság kikiáltásának napja. Egy évvel később a nép tulajdona volt az akkor már „Vörös Lobogó” nevet viselő gyár.

Mennyivel szebb volt így a munka a nép tulajdonát képező gyárban! A romok helyébe a békét, viruló életet építeni. Ugyan-ebben az esztendőben került mellére a Munkaér-

demrend harmadik fokozata, elismerés eddigi munkájáért és ösztönzés a további munkára.

Harmadik év nem kis idő. Szükség volt ezekben az esztendőben tapasztalataira, amikor a rugóműhely vezetője lett. Új munkakörében rövid idő alatt megkedvelték.

„A diszpécser megelégedett, „pipálja ki” a rendelkezésben az elkészült rugók számát. — Ezt is teljesítettük, ezt is, ezt is... — mormogja, miközben ceruzája végighalad a hosszú számoszlopokon. Mindez azt jelenti, hogy a rugóműhelyben a munkakadarakok jövőjei április, sőt egyesek a májusi tervfeladatok között szerepelnek. A műhely munkaközössége, a nagy család minden tagja ismeri és kedveli munkáját.

Marek János szereti a gyárat, a tágas, levegős, szép, tiszta munkacsarnokokat. Össze sem hasonlítható a régi, fűlledt levegőjű szűk műhelyekkel. A munka iránti mélyszéges szeretetét bizonyítja az is, hogy legtöbb idejét a gépek között tölti. Segít, tanácsokat ad, tanít, azért, hogy eoha többé ne ismélldjék meg a tíz év előtti július...

Reicher Eva.

Egy a sok közül

— Nem sürgetni, hanem inkább, vissza kellene tartani néha a munkától — mondogatták az erdőhegyiek Erdődi Sándorról. Ha tovább érdeklődünk, azt is megtudjuk, hogy Erdődi elvtárs tavasszal amikor megkezdődnek a mezei munkák, egészen őszig legtöbbször már hainali négy-öt órakor elindul a mezőre. „Ha sötét nem lenne, talán este sem hagynám abba a kapálást, aratást, vagy a többi mezei munkát” — szokta mondani.

Ma azonban otthon az egész család. Elteltek a munkával telt napok, befejeződött a gabona, a zöldségfélék betakarítása, elraktározása. A határon mint megannyi apró gyermek, pihen a kikkelt buza. Erdődi Sándor ezeken az egymást után következő rövid téli napokon más foglalkozást keres a házatá-án. S hogy a hosszú estéket is változatossá tegye, könyvet, vagy újságot vesz elő. Nem olyan régi ismerős e házbán a könyv, de mióta megkezdte az olvasást, hamar megszokottá vált. Nemrégiben Urbán Ernőről, a „Kemény dió”-t olvasta el, most pedig Móricz Zsigmond „Boldog ember”-ét lapozgatja. Olvasás közben néha le-le teszi a könyvet, elgondolkodik. „Ilyen volt az én gyermekkorom is” — mondogatja. Fia, aki szintén olvasta a könyvet, érdeklődéssel kíséri apja véleményét:

— Az edesapám élete valóban hasonló volt — mondja. — De még nagyon sok dolgozó élt így országunkban annakidején.

Apja helyeslően bólint, aztán tovább beszélgetnek. Néha szomszédok is kapcsolódnak a vitába. Lassan, egészen messze a múltban, vagy a jövőt tervezgetve kötnék ki a beszéd fonálán. Sokszor a béke és háború kérdése is szóba kerül.

— Jól írják az újságok — mondja Erdődi Sándor. — Mi valóban nem akarunk háborút, de ki is óhajtja ezt, mert a munkás, a földműves, — általában a becsületes emberek — biztosan nem! Majd elgondolkodva folytatja:

— Soha nem felejttem el, milyen siralmas volt, amikor a háború után, a szétúlt falvakat át hazafelé gyalogoltam. Csaknem kilencven éves anyám, feleségem és alig négy éves gyermekem várt otthon. A rombadől házakat, felrobbantott hidakat látva, sokszor arra gondoltam, vajon átvészelték-e a harcokat az otthonmaradottak?

Amint szülei, Erdődi Sándor is csupán arra törekedett, hogy földje megmunkálásához szükséges jószágállományát rendelkezze. A háború alatt egész addigi törekvése kárba veszett. Újra kellett kezdenie a küzdelmet. Az évek elteltével újra meglett a háború alatt megsebesített istálló. Két szarv erős ló és egy úszó van már békéltető istállójába. Sokmindent adott Erdődi Sándornak az utóbbi tíz év. Munkáját megbecsülik, értékelik a község dolgozói. S ő, mintha az eltelt évek súlyát akarna megtagadni versenyt dolgozik a fiatalokkal. A község eldőlőgőzöje lett. Ezévből a különböző mezőgazdasági munkálatok idejében való elvégzéséért Molnár Mártonnal, Bíró Lajossal és még egy pár dolgozóval együtt, ő is diplomát kapott. Boldogan vette kezébe a nyomtatott ívet, amelyet többévi becsületes munkájának jutalmaként tekintett. Mert akárhogy is volt, ő mindig idejében tetette el a búzát, a tavaszi gabona földjét mindig jól megszántotta.

Új életünk küzdelmes éveiben lassan új gondolatok formálódtak Erdődi Sándor fejében. Ma már természetesen tartja, hogy a községében észlelt hibákat megbirozza, s ha valamilyen segíteni kell a község fejlődésében, az első kö zött ő is ott legyen.

— A napokban vitattuk meg az utcák kikövezését, — mondja. — Már hordtunk is egy pár szekér követ, aztán a néplanaság segítségét kértük, hogy hozasson meg követ. mert ami van, az nem elegendő. Erdőhegyen ugyanis a mi utcánk volt a legsárosabb. Pedig nagyon sokan járnak erefelé, a szőlőbe, a szántóföldekre és az ilyen utca egyáltalán nem valami nagy dicsőség számunkra.

— A villanyt is be kellene vezetnünk, — mondja egy kis idő múlva Erdődi Sándor. — Erről a kérdésről is beszélgettünk már korábban képviselőjevel, Boldis elvtársnővel, s úgy határoztunk, hogy a jövőben első teendők lesz a villany bevezetése.

Erdődi Sándornál lassan, észrevétlenül kapcsolódtak össze a közigyűk a saját gondjaival és ma már elválaszthatatlanul együvé tartoznak. Ahogyan saját ügyévé vált az utca kikövezése, a villany bevezetése, éppen olyan érdeke az is, hogy ezt a gazdag tervekkel telt életet megvédje.

Hegyi Mária

A kínai nép hazáját, a béket védi, amikor Tajván felszabadításáért harcol

A kínai Népi Politikai Tanácskozó Testület nyilatkozata

PEKING. (Agerpres.) — Az Új Kína hírnagyoként jelent: A második törvénykezési szakszabvány a kínai Népi Politikai Tanácskozó Testület összkínai bizottsága nyilatkozatát fogadott el, amely egybehangzóan a következőket tartalmazza:

A Kínai Népi Demokratikus Egyesítési Front, a Kínai Kommunista Párt és Mao Ce-tung elvtárs vezetésével az utóbbi öt év alatt lényegesen hozzájárult a kínai népi forradalom nagyszerű győzelméhez és ragyogó sikerrel támogatta a kormányt az egész ország népének az építomunkájára és a béke megvédésére való mozgósításában és egyesítésében. A Kínai Népi Demokratikus Egyesítési Front ezennel meg nagyobb szerepet fog betölteni az állam átmeneti szakszabvány előttünk álló általános feladatainak teljesítésében, valamint a belső és külső ellenség ellen folyó harcban.

Az egész kínai nép virágzó és boldog szocialista ország felépítésére törekszik. Mi békés munkával vagyunk elfoglalva. Mi békés szomszédokat akarunk és világékekre áhítozunk. Ámde az amerikai agresszív körök, amelyek ellenőrzésük alá akarják kényszeríteni az egész világot, nem törődtek bele szívesen a kínai nép sorsába. Ezek a körök szüntelenül beavatkoznak a Kínai Népköztársaság belügyeibe és agressziót követnek ellene. 1950 június óta, amikor az amerikai kormány megkezdte az agresszív koreai háborút, — csapatai megszállva tartják Tajvánt, ezt a kínai területet. Most a Csang Káj-ek áruló klikkjével meg-

kötött ügynövezett „kölcsonos biztonsági szerződés” révén, nyíltan beavatkozik Kína belügyeibe, nyilvánvalóan megsemmisítve Kína területét, leplezetlenül Kína szuverenitására tör és nyíltan háborúval fenyegeti a kínai népet. A kínai nép ezt sohasem fogja elűzni.

A Népi Politikai Tanácskozó Testület egyöntetűen felhívást küld a katonai provokációja miatt. Jelen nyilatkozatunkkal ünnepélyesen kötelezzük vállalkunk arra, hogy minden erőnkkel latbavetjük Tajván felszabadításának megvalósítására, mint ahogyan ezt az összes kínai demokratikus pártok, csoportok és népi szervezetek 1954 augusztus 22-én közölte közös nyilatkozatukban elhatározták. A kínai nép nem áll meg addig, amíg Tajvánt fel nem szabadítja.

Ünnepélyesen figyelmeztetjük az amerikai agresszív köröket és csatlósait, hogy elmúlt az az idő, amikor az imperialisták feldarabolhatták Kínát. Az amerikai agressziós köröknek az a kísérlete, hogy elfoglalják Tajvánt és hogy az amerikai csangkajseksita szerződés révén kiterjesszék Kína elleni agressziójukat, csak még jobban megerősíti a kínai népet az elhatározását, hogy végez az áruló Csang Káj-ekkel.

A kínai népnek fel kell szabadítania Tajvánt, végeznie kell az áruló Csang Káj-ekkel és fel kell számolnia az amerikai csangkajseksita szerződésről.

Véleményünk szerint az amerikai háborús tervek ellen, a világéke

megvédéséért folytatott harc minden béke szerető ország és nép közös harca.

A kínai nép mindenkor állást foglalt az országok együttműködése, a béke és a biztonság megvédése mellett. A mi álláspontunk megfelel a népek érdekeinek mindenütt a világban. Kína, a nagy Szovjetunió, valamint a népi demokratikus országok növekvő erői, a közlők fennálló tartós egység szilárd kezessége az egész világ békéjének és biztonságának. A béke szerető országok és népek támogatják a békés együttlétezés öt elvét, amelyeket Kína, India és Burma közös nyilatkozatukban szögeztek le. Kína erősödő baráti kapcsolatai Indiával, Burmával és Indonéziával azt bizonyítják, hogy a különböző társadalmi rendszert országok békében élhetnek egymás mellett. A kínai nép határozottan támogatja a békés együttlétezés öt elvét és állást foglal a béke övezet kiterjesztése mellett. Mi támogatjuk Ázsia, Afrika, Közép- és Dél-Amerika országait és népeit a békére és a függetlenségükre való törekvésükben. A kínai nép határozottan állást foglal a Korea békés egyesítésére irányuló erőfeszítések folytatása mellett.

A kínai nép határozottan állást foglal az indokínai béke helyreállítására vonatkozó egyezmény valóra váltása mellett.

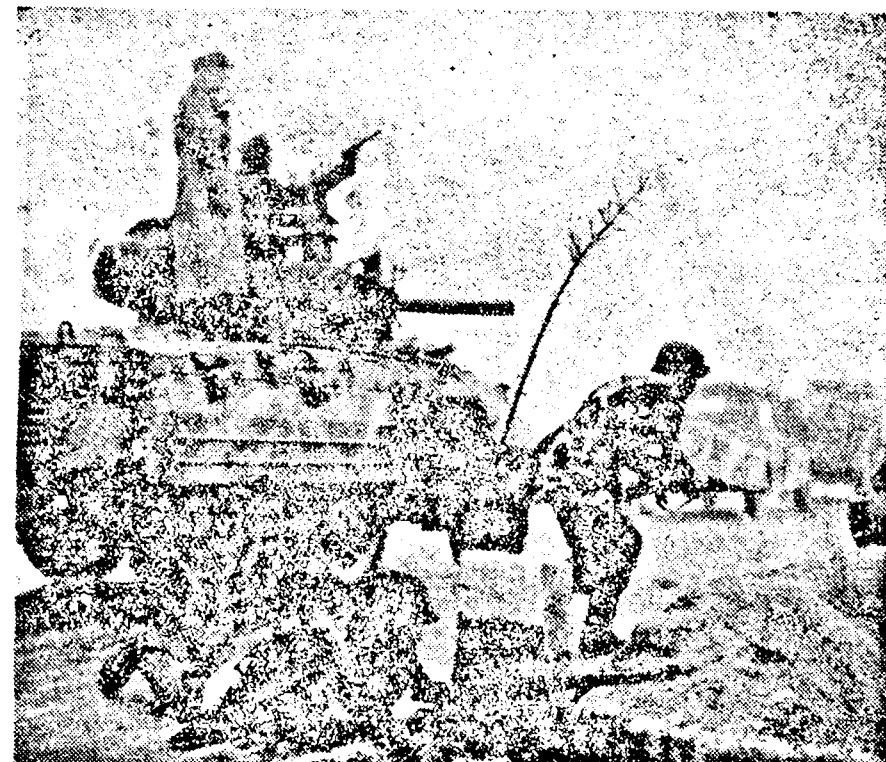
A kínai nép támogatja a kínai és a szovjet kormány közös nyilatkozatát a Japánnal való kapcsolatok kérdésében és normális kapcsolatokat hajtat leletíteni Japánnal. Örömmel látjuk, hogy a japán nép egyre szélesebb rétegeinek is ez a kívánsága.

Az Egyesült Nemzetek Szervezetének alapokmánya nem engedi meg egyetlen állam területi épségének és politikai függetlenségének megsértését sem. Kína sohasem fog más államok területi épségére és politikai függetlenségére törni, de nem fogja elűzni azt sem, hogy más államok megsértsék Kína területi épségét és politikai függetlenségét. Az agresszió ellőzése háborúhoz vezet. Nem szabad megengedni a történelem hibáinak megismétlését. Kína ma már nem az, ami a „mukdeni incidens” idején volt és ma már más a világ, mint „München” idején volt. Mi békére törekszünk, de nem országaink területét és függetlenségét árán. Mi határozottan ellene vagyunk a háborúnak, de nem lehet bennünket háborús fenyegetőzésekkel megfélemlíteni vagy térdre kényszeríteni. A béke megvédése érdekében harcolni kell az agresszió ellen. Csü En-laj külügyminiszter kijelentette: „Ha valaki háboruba kényszeríti a kínai népet, a kínai nép döntő csapást fog mérni az intervencionistákra és a provokátorokra”. Ez a kijelentés a kínai nép egyöntetű, szilárd akaratát és elhatározását tükrözi.

A nemzetközi feszültség enyhítése és a világéke megvédése érdekében az Egyesült Államok kormányának vissza kell vonnia összes csapatait Tajvántól, a Penhuledao szigetről és a tajvani szorosból; meg kell szüntetnie támadásait Kína területére és függetlenségére. A kínai nép hazáját, a békét védi, amikor Tajvánt felszabadításáért harcol. Harcunkat kitartóan folytatjuk.

1954 december 25.

Igy kezdődött...

Nemrég hadgyakorlatokat rendeztek Nyugat-Németországban a „Szövetségi határvédelmi” alakulat 12.000 emberének részvételével. A hadgyakorlatok Donauwörth és Mannheim között (Augsburgtól északra) folytak le.

Mint a képünkön látható, a hadgyakorlatoknál páncélos egységek is felvonultak. Ugyanígy kezdődött egyszer Németországban, még a „Reichswehr” idejében...

Pusztuljanak Hitler büntársai!

Von Manteuffel volt náci tábornok (a képen látható cigarettázó alak) Adenauer rendőrei mögött keres menedéket egy megzavart választási gyűlésen.

A nyugatnémet dolgozók megakadályozták, hogy a háborús bűnös volt náci tábornok választási beszédében a német nép akaratával ellenkező háborús propagandát fejtsen ki. Nyugat-Németország népe sokkal jobban ismeri Németország szerencsétlenségének előidézőit, semhogy egy levitézlett Hitler-zsoldos sikerrel teljesíthetné megfélemlítő feladatait.

A szovjet írók kongresszusának üzenete a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságához

MOSZKVA. (Agerpres.) — A TASZSZ hírnagyoként közli a szovjet írók II. összszozövetségi kongresszusának az SzKP Központi Bizottságához intézett üzenetét, amely egybehangzóan a következőket tartalmazza:

A soknemzetiségű szovjet irodalom képviselői köszönetüket fejezik ki a pártnak azért a bölcs gondoskodásért, amely újabb és újabb győzelmek kivívásához segíti hozzá a szocialista hazai irodalmat.

Az üzenet kidomborítja a szovjet népek a kommunista párt vezetésével aratott ragyogó sikereit és rámutat a szovjet íróknak arra a törekvése, hogy műveikben híven tükrözzék a szocialista társadalmi rendszer szakadatlan fejlődését, a nép forradalmi vívmányait, a kommunizmus nagyszerű eszméjét.

A kongresszus a legélesebb bírálat és önbírálat jegyében zajlott le — hangsúlyozza az üzenet.

Végezték a szovjet írók II. összszozövetségi kongresszusa

MOSZKVA. (Agerpres.) — A TASZSZ jelenti:

A szovjet írók II. összszozövetségi kongresszusa, amely 12 napig tartott, december 26-án befejezte munkálatait. A kongresszuson mintegy 200 szovjet író, valamint sok külföldi író vendég szözlalt fel. A kongresszus megmutatta a szovjet irodalmárok ideológiai egységét, a szilárd elhatározásukat, hogy újabb sikerekkel fejlesztik a szovjet szépirodalmat, s valóra váltják a szovjet irodalom általános fellendítésének nagyszerű programját, amelyet a Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottsága jelölt ki számukra a szovjet írók II. összszozövetségi kongresszusához intézett üdvözlésében.

December 26-án a Kreml-palota nagyszobájában ülést tartottak a záróülés résztvevői. A záróülés délután 4 órakor kezdődött meg. Az előző emelvényen a kongresszus elnökségének tagjai, a kormányfőhelyettes P. N. Poszpjelov és M. A. Szu-

szlov, az SzKP KB titkárai foglaltak helyet.

A záróülést F. Gladkov, az egyik legidősebb orosz író nyitotta meg.

P. Szkoszirev, a szavazatszámoló bizottság elnöke bejelentette a Szovjet Írószövetség vezetőségének és revíziós bizottságának megválasztására vonatkozó szavazások eredményeit. A vezetőség 134 tagból áll.

P. Ticsina a kongresszusi küldöttek nevében üdvözlötte a külföldi irodalom képviselőit, s az egész világ haladó íróit.

A záróülés résztvevői ezután hangulag jóváhagyták az SzKP Központi Bizottságához intézett üdvözlés szövegét, amelyet K. Fegyin olvasott fel. A jelenlevők hosszasan elélték a Szovjetunió Kommunista Pártját és Központi Bizottságát.

F. Gladkov rövid záróbeszédet mondott és ezzel a szovjet írók II. összszozövetségi kongresszusa befejezte munkálatait.

Erőnk tudatában

Népköztársaságunk egyik célpontja az imperialista agresszív törekvéseknek. A román nép munkájának nyugatra menekült burzsoáz-földesúri vámszedői odaadó támogatásra találtak az amerikai monopóliumok között, akik ismét meg akarják kaparintani hazánk gazdasági kincsét. A népköztársaság kiküldetése után egyre leplezetlenebbül törnek az amerikai háborús körök hazánk biztonsága ellen. Ismeretes, hogy az Egyesült Államok parlamentje százmillió dollárt szavazott meg a béketábor országai ellen tervezett kém- és diverziós cselekedetek pénzelésére. A hazánkban lefolyt hazaárulási és kémpercek bizonyítják, hogy a százmillió dollárból jutott Románia belső ellenségei számára is.

Mivel Magyarország, hogy országunk népe szilárd önbizalommal néz szembe minden imperialista fenyegetéssel? A felelet egyszerű: Nem vagyunk többé a monopóliumok kényére-kedvére kiszolgáltatott préda, hanem egyik tagja vagyunk egy olyan hatalmas tábornak, amelyet a békéért, a demokráciáért, a szocializmusért vívott harc megszámlálhatatlan szála fűznek össze.

Gyenge, magára maradt ország volt hazánk a múltban. Alacsonyrendű sakkfigura az imperializmus sakk-tábláján. Tetszés szerint állították az egyik vagy másik fél oldalára a játékosok, de létezésükből mindig jók húzták a hasznát.

Ezért szeretnénk visszafelé forgatni az idő kerekét az imperialisták, ezért tartják távol hazánkat az Egyesült Nemzetek Szervezetétől is. Hibába merészkednek azonban, felszabadulunk tényleg nem tudják meg nem történté tenni és nem kisebbsíthetik a Román Népköztársaság nemzetközli sulvát. Tekintélyünk a világ közvéleménye szemében hallatlan mértékben növekedett nemzetközi kapcsolataink és az a tény, hogy kormányunk szövívőnek a nemzetközli politika kérdéseiben elhangzott megnyilatkozásai minden esetben az általános biztonság, a béke és a demokrácia, valamint szabadságszerető nép célkitűzéseinek teljesülése érdekében történnek.

Végzetlenül megerősíti népünk önbizalmát a világ minden becületes embere együttérzésének tudata. Napról-napra érezzük a világ népességeinek több mint egyharmadát kitevő 900 millió felszabadult ember cselekvő támogatását. Barátsági, együttműködési és kölcsönös segélynyújtási egyezményekben olyan nemzetközi kapcsolatok alapjait raktuk le, amelyek felszabadítottunk, a Szovjetunióval, a hatalmas Kínai Népköztársasággal és valamennyi népi demokratikus országgal, amelytől nem ismert a történelem.

Saját érzelmeink szözlóitól látjuk a békétábor vezetőiben és együttesen foglalkozó állást olyan kérdésekben, mint a Szovjetunióval és Európával a béke és biztonság kérdésével foglalkozó összeurópai értekezlet összehívására a hatalmas Kínai Népköztársasággal és valamennyi népi demokratikus országgal, amelytől nem ismert a történelem.

Saját érzelmeink szözlóitól látjuk a békétábor vezetőiben és együttesen foglalkozó állást olyan kérdésekben, mint a Szovjetunióval és Európával a béke és biztonság kérdésével foglalkozó összeurópai értekezlet összehívására a hatalmas Kínai Népköztársasággal és valamennyi népi demokratikus országgal, amelytől nem ismert a történelem.

Gyümölcsöző nemzetközli kapcsolataink mellett hatalmas mértékben megszilárdítja erőnket a román nép és a hazánkban élő nemzet kisebbségek egyre inkább kialakuló egysége. Népköztársaságunk a nemzeti kérdést teljesen megoldotta.

Ma már az ország lakosságának túlnyomó többsége felismerte, hogy ha a múltban az imperialisták a nemzetiségek közötti ellentétet szításával gyengítették hazánkat, ma a nemzetiségek szoros összefogásával kell minél mélyebbé kovásolni az egész ország erejét. A kolozsvári Bolvai Tudományegyletem, a marosvásárhelyi Orvosi és Gyógyászati Főiskola évről-évre növeli a magyar nyelvű tudományos dolgozók számát, új értekezleteink kutatásai, mindennapi munkájukkal az egész ország jólétének növeléséhez járulnak hozzá.

Nemzeti kisebbségekhez tartozó műszaki dolgozók, tudósok, írók, művészek, román társakkal egyenlő elbírálás alapján részesülnek a legmagasabb állami kitüntetésekben. A nemzeti kisebbségek gyermekei a román nép gyermekeivel azonos feltételekkel tanulhatnak anyanyelvű szakmai és elméleti iskoláinkban. Könyvek, folyóiratok, napilapok jelennek meg hazánkban a nemzeti kisebbségek nyelvén. Színházak, kultúrthorok színpadáról a román nép és a nemzeti kisebbségek nyelvén egyaránt száll az ének, hangzik el az oktató, szórakoztató szó. Ezek a nagyszerű vívmányok egy-egy községi annak az alapfeltételnek, amely hazánk bevezetetlen erősségét képezi.

Formájában nemzeti, tartalmában szocialista kulturális hatása megmutatkozik az építő munka minden területén. Salagaru Eugenia, Pál Irén és Hofmann Katalin, a „Teba” gyár dolgozói egymással versenyezve igyekeznek minél több és jobb ruhaanyagot szöni az egész ország népe számára. A „G. Dimitrov” árban Szilágyi Lajos hegesztő, Gheorghe Cornel gyalus, Kucselata Mihály kovács és Budureanu Ioan öntő előtt ugyanaz a cél lebeg: a nehézipar termelvényeivel akarnak hozzájárulni hazánk népgazdaságának fejlesztéséhez, védelemének további fokozásához.

A moszkvai értekezletről kiadott közös nyilatkozat közzététele után számos levél érkezett szerkesztőségünkhez is a dolgozók köréből. A levélírók egyike, Sárközi Mária, a „Teba” gyár szövívője többek között a következőket írja: „Gyárunkban lesteri egyetértésben dolgozunk együtt románok, magyarok, németek és a békéért is egységesen küzdünk... Valamennyien minden erőnkkel latbavetjük hazánk védelmi képességének erősítésére, hogy visszaverhessünk minden támadást, amely államunk ellen törne...”

Stoian Ioan pálosi, Nagy János magyarpécskai, Szamcsek János és Dzamba Vasile kisperegi dolgozó parasztnok egyaránt hazafias kötelességeiket tartották, hogy kvótájukat mielőbb beadják és hogy minden szem gabonával, minden kiló hussal imosisák a népköztársaságunkat, mindnyájunk közös hazáját. Szüntelenül növekszik azoknak a dolgozó parasztnoknak a száma, akik a szövetkezetek útján értékesítik terményüket, hogy ezzel is megszilárdítsák államunk alappillérét, a munkássz-tály és a dolgozó parasztság szövet-ségét.

Meggyőződésünk érzékelteti számunkat az a hatalmas változás, amely a multhoz viszonyítva hazánk gazdasági és ezzel együtt politikai életében is végbement. Elegetek veltjük, ha csak néhány példát ragadunk ki e tény szemléltetésére érdekében. Románia kőolajiparának 91,9, a fémiparnak 74, a gáz- és villamosági iparnak 95, a vegyiparnak 72, a faiparnak 70 százaléka külföldi monopóliumok kezében volt a felszabadulás előtt. Ez azt jelentette, hogy a természet nyersanyagot elvitték országunkból és az az a nagylőkés államok iparát gazdagították, bennünket pedig aprópénzzel, az imperialista államok iparának selejt és felesleges termelvényeivel „fizettek” ki.

Ma földalatti és földfeletti kincseinket hazánk népe anyagi és kultúr-színvonalának emelésére fordítja és arra, hogy legyen mivel megvédeni javainkat a prédára leső imperialista rablók támadása esetén. Nemcsak saját vívmányainkat védelmezzük, hanem mindazt, amit a demokrácia és szocializmus táborában magának mondhat. Ez természetes, mert barátaink gazdagsága a mi gazdagságunk is, céljaink, a mi céljaink is. Ki mondhatatlanul boldogító a tudat: több, mint 900 millió ember tervez, épít, termel úgy, hogy amit tervez, amit termel és épít, azt csaknem kétmilliárd emberi kéz számbavételével teszi.

Csehszlovák gépkocsi-szerelői román munkástársaira gondol, amikor új gépkocsit igyekszik minél tetszősebbre, tartósabbra formálni. A román kőolajmezők dolgozója tudja, hogy minden liter benzinnel a csehszlovák traktoros munkáját is megkönnyíti. A budapesti „Gheorghiu-Dej” hajógyárban Románia számára is gyártanak hajókat, amelyekkel Csehszlovákiától Brailáig szállíthatjuk az életünket sebezhető és védelmi erőnket gyarapító árukat.

Üveggyárainkban készülnek az ablakok azokhoz a vasuti kocsihoz, amelyeket Magyarországon Bulgária számára gyártanak. Romániában készítenek kőolajipari felszereléseket bolgár és kínai dolgozók számára. Lengyelország bányákból szállítja a szenet a Német Demokratikus Köztársaságra, amelynek ipara új, korszerű gépeket szállít számos népi demokratikus ország most fejlődő ipari üzemei részére.

Kína új, hallatlan gyorsasággal fejlődő iparát a Szovjetunió anyagi és kulturális támogatása irányítja be-láthatatlan magasságokba és a két nagyhatalom együttes erejét érezzük saját izmainkban is. A mi erőnket duzzasztja, ha Kovaljov szovjet sztá-hánovista mérnök személyesen adja át tapasztalatait az aradi textilgyá-

rak dolgozóinak, vagy Bikov szovjet sztá-hánovista gyorsfémvágó megkönnyíti módszerátásával esztergályosaink munkáját.

Szovjet gyapottól készült ruhát viselnek dolgozónk és szovjet gépekkel szerelték fel a moreni erőművet. A szocialista tábor egymást segítő erejének bizonyossága az aradi „I. Ranghe”-gyár remek munkacsarnoka is, amelynek finom művi közö-rűgein a Szovjetunió, Magyarország, Csehszlovákia és más népi demokratikus ország gyári jegyeit olvashatjuk. Ezek az utijpusi nemzet-ki kapcsolatok életképességének kiragadott példái csupán; amelyek a szocialista tábor tagjai között létre-jött barátsági, együttműködési és kölcsönös segélynyújtási egyez-ményekben megnyilvánuló erőit csak némiképpen szemléltetik.

Pártunknak a dolgozók szükségletét egyre fokozottabb ki-elégítése érdekében folytatott „ölc-politikája és a dolgozó nép arőfe-zítésének eredményeképpen, most elérkezettünk egyik régi vágyunknak, a jegyrendszeren és a fejadagoláson alapuló ellátási rendszernek a meg-szüntetéséhez. Ez a tény is azt iga-zolja, hogy állandóan növekszik ha-zánkban a közszükségleti cikkek mennyisége és ugyanakkor képesek vagyunk a legkorszerűbb stratégiai fontosságú ipari termelvények gyár-tására is.

Beláthatatlan földterületen, az El-bától a Csendes-óceánig számos nép-él, amelynek sikereihez mi is hoz-zájárulunk és amelyek bennünket tá-mogatnak nagyszerű célkitűzéseink-ben, eredményeink elérésében. Ereje tudatában népünk teljes bi-zalommal tekint a jövő elé. Célnak a béke fenntartása, építő munkánk alapfeltétele a tartós béke. Ezért vi-vunk továbbra is kitartó harcot a bé-keért, a biztonsáért, a nemzetközli ellentétnek tárgyalások útján való megoldásáért. Az agresszorok fenye-gései azonban nem félemlítenek meg bennünket. Duzzadó erőnk tu-datában intézzük figyelmeztetésünk minden imperialista támadó felé: ké-pesek vagyunk az ellenség csapásaira csapással válaszolni.

Bakács Béla